

TREF MAGAZINE

mensen van om de hoek

Jaargang 4
Nummer 40

**NU BOORDEVOL
DIERENLIEFDE
!!!**

RIA

TREF

MAGAZINE *over mensen van om de hoek*

TREF en het hoe en waarom

Niemand wordt met een gebruiksaanwijzing van zichzelf, de wereld of het leven geboren en toch maakt iedereen er op zijn eigen wijze iets unieks van. Iedereen participeert op de een of andere manier in deze maatschappij. Tegelijkertijd wordt onze samenleving steeds harder en voller, mensen zijn gehaast en sneller in hun oordeel en veroordeling.

TREF biedt een plek aan de verwondering over de veerkracht van mensen. Ook zetten we ons met TREF in voor een ideëel doel: het bevorderen van maatschappelijke integratie. We doen dat door mensen uit de hele samenleving aan het woord te laten over hun leven. In TREF tref je maandelijks persoonlijke verhalen van mensen om de hoek. Zij vertellen wat hen beweegt en motiveert, wat hun dromen en passies zijn. Daarmee bieden we niet alleen inspiratie, maar willen we ook een gevoel van verbondenheid oproepen. Want mensen echt leren kennen, doet erkennen.

Lees TREF digitaal op www.TREFmagazine.nl. Je kunt ook de digitale pdf-versie maandelijks GRATIS in je mailbox ontvangen. Meld je aan via info@TREFmagazine.nl, onder vermelding van: gratis digitale TREF.

TREF Redactie en Informatie:

Aureliavlieder 58 | 8016HC Zwolle | tel. 038-4653244
info@TREFmagazine.nl | www.TREFmagazine.nl
TREF is een uitgave van
Marijke Mosterman Journalistieke Producties

Aan TREF werken mee:

Mathilde van Hulzen, Marijke Mosterman, Janneke Pelle, Bert Schoonhoven, Frans de Jong, Tinie Jansen, Meine Boonstra, Bert Vaatstra, Roel van Olst, Hanneke Hamer, Alie ter Moolen Kees Huis in 't Veld en anderen. Vormgeving mede door Harper Finch. Met dank aan alle geïnterviewden.

Adverteren en sponsoren

Je ziet het vaak niet, maar de meeste mensen zijn op hun eigen bescheiden manier bezig met de 3 P's: People, Planet, Profit. TREF vormt voor hen een vooruitstrevend, 'hokjesloos' en daarom uniek podium. Dat maakt TREF voor bedrijven en organisaties bij uitstek geschikt om op een unieke manier invulling te geven aan Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen.

Met een advertentie, donatie of sponsorschap in de glossy papieren versie van TREF Magazine en/of op de website draag je een steentje bij aan een betrokken, bewuste, duurzame samenleving. Al vanaf 150 euro per jaar zijn er mogelijkheden. Neem contact met ons op, ook voor een eigen bedrijfsglossy! Mathilde van Hulzen (024-300 2133) Marijke Mosterman (038-465 3244) info@TREFmagazine.nl

Doneren

TREF is gratis afhaalbaar. Als je TREF elke maand wilt ontvangen, kun je een minimale donatie overmaken. Kijk voor meer informatie en de afhaalpunten op onze website: TREFmagazine.nl.

Zeur & Zanik hebben last van een après zomerdip

Wat is de overeenkomst tussen...

...september, probleemgeval, appelstroop, Mississippi en ikzelf?

Geen idee.

Allemaal de p in.

!!!

In TREF 40 onder andere:

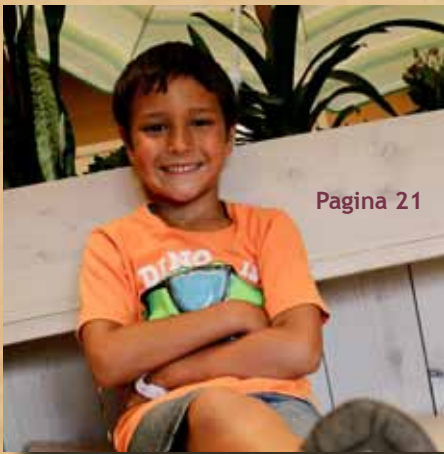

Pagina 25

Pagina 18

Pagina 10

Pagina 21

Pagina 16

Pagina 4

Pagina 13

Pagina 18

Pagina 23

Pagina 17

Pagina 22

- Ingezonden: Dierenliefde 20
- Amsterdam Outsider Art 28
- Janneke's Belevissen 9
- Hanneke's Heen en Weerspreuk 9
- Professor Jacques lost op 12
- Vakantie verhalen 9
- Bert's Beestenboel 22
- De Terechte Kronkel 12
- Mathilde's Recept 27

HEFT in *EIGEN* HANDEN

Marijke Mosterman

Een keerpunt. Zo zou je de huidige fase in het leven van Ria Nijholt (52) kunnen omschrijven. Een overgangsfase van zorgen voor anderen naar zorgen voor zichzelf. 'Ik ben van plan om een nieuwe start te gaan maken. Als het gaat zoals ik wil, woon ik volgend jaar in een andere plaats, waar ik actief een baan ga zoeken en een nieuw netwerk op ga bouwen.'

Normen en waarden

Ria werd geboren in het Friese Sint Nicolaasga, woonde vanaf haar zesde jaar twee jaar in Meppel en verhuisde toen met haar ouders, haar twee jongere zusjes en haar jongere broertje naar Emmeloord. 'Als kind vaak verhuizen schijnt op sommige mensen veel invloed te hebben, maar ik had er geen last van. Ik ben een mensenmens en had altijd snel vriendinnen', vertelt ze. 'Ik denk dat ik een vrij onbezorgde jeugd heb gehad. Mijn ouders waren wel streng, ze hadden hun regels en brachten ons normen en waarden bij. Achteraf bekeken denk ik dat dat alleen maar goed is geweest. Daar zouden ouders van nu een voorbeeld aan kunnen nemen. Mijn vader was timmerman; wat hij zag kon hij maken. Wij mochten allemaal op muziekles en op de sportvereniging, maar dat ging wel ten koste van reizen en vakanties. Dat is misschien het enige wat ik gemist heb, al ging men destijds veel minder vaak op vakantie dan nu.' Ria lacht wanneer ze aan vroeger denkt. 'We hadden zoveel fantasie. Mijn vriendin Patty en ik speelden bijvoorbeeld Black Beauty. We bonden het springtouw aan het stuur van onze vouwfietsen, dat waren dan de teugels, en dan gingen we in het park avonturen beleven. Ik was Vicky en Patty was Wendy. Ja, dat was leuk.'

Te jong

Na de mavo ging Ria naar de havo, maar ze zakte voor het examen. 'Dat kwam mede doordat mijn toenmalige vriendje in die periode overleed aan hersenvliesontsteking. Ik was daar helemaal kapot van en daardoor was ik helemaal niet meer gemotiveerd. Bovendien was ik al aangenomen voor de verpleegopleiding. Ik wilde vanaf mijn vierde jaar al zuster worden, dus ik ging er helemaal voor.' Maar het viel tegen. 'Al die verpleegtechnische handelingen: ik kon die verantwoordelijkheid helemaal niet aan, misschien was ik er toen nog veel te jong voor. Stel je voor dat je iets verkeerd deed met het infuus van iemand die net een zware operatie had gehad? Ik had prima cijfers en goede verslagen, maar ik voelde mezelf er gewoon niet happy bij. Dus daar ben ik mee gestopt. Ik kon gelukkig terug komen bij de keurslager waar ik tijdens school en tijdens de overbruggingsperiode tussen havo en de A-opleiding gewerkt had.'

Het moederschap

Al vrij snel leerde Ria automonteur John kennen. 'Hij was de broer van een vriendin van een huisgenoot', legt Ria uit. Hij zag er leuk uit, had gevoel voor humor, hij was wel stoer en hij had een mooie auto. Ik was verliefd, en ik voelde me ook heel erg gevleid door de aandacht. Na een jaar, in 1985, zijn we getrouwd en ik stopte met werken. In 1987 is mijn oudste zoon Jeroen geboren, een scheetje van een kindje, hij is ook een fantastisch lieve man geworden. Na een paar jaar raakte ik weer zwanger, maar dat ging niet goed. Uit een echo bleek dat het meisje niet levensvatbaar was. Ze had een open ruggetje, er waren geen hersenen, er mankeerde van alles aan en ze zou de bevalling niet overleven. Ik had het al wel gevoeld, ik voelde wel wat leven, maar lang niet zo als bij mijn oudste zoon. Na twintig weken hebben ze het gehaald. Ik heb haar nog vastgehouden. Het meisje mag niet levensvatbaar zijn geweest, maar ze had wel een ziel en ze hoort in het familiepatroon. We hebben haar dan ook een naam gegeven: Marloes.

Het is gezellig bij Ria in Emmeloord. Het huis waar ze met hondje Djinthy en katten Luka en Siep woont, is met smaak ingericht. Een keukentje dat vrienden en familie uitnodigt tot gemoedelijke gesprekken bij heerlijke maaltijden; een kamer waar de willekeurige bezoeker zich meteen op z'n gemak voelt. 'Het huis bevalt goed', zegt Ria. 'Maar toch wil ik naar Heerenveen gaan verhuizen volgend jaar. Dat doel heb ik mezelf gesteld. Ik wil daar een nieuw leven opbouwen, en ik woon dan ook dicht bij mijn ouders, die wel hulp kunnen gebruiken nu ze ouder worden. Het is niet zo dat ik me verantwoordelijk voor hen voel, ze kunnen ook wel andere hulp krijgen, maar ik wil dat gewoon graag doen. Eerst wil ik echter de geboorte van mijn kleinzoon afwachten. Mijn dochter en haar vriend wonen hier in Emmeloord en ze verwachten in november hun eerste kindje. Dan wil ik de eerste paar maanden in de buurt zijn.'

Vroeger werden dit soort kinderen doodgezegen, daar werd niet overgepraat. De tijd heeft geleerd dat dat voor het gezin, voor de andere kinderen en vooral de oudste, niet goed is. Er klopt iets niet, er mist iets. Ik vind het heel belangrijk dat zo'n kindje gewoon erkend wordt en met naam genoemd wordt, ze hoort er gewoon bij.' Ze laat de getatoeëerde vlinder op haar onderarm zien. 'Kijk, deze tatoeage die ik onlangs heb laten zetten, ik wilde graag iets tastbaars hebben, waardoor ze altijd bij me is. Het was ten slotte wel een zieltje dat naar de hemel is gegaan, zo zie ik dat.' Ria zat na deze moeilijke periode niet bij de pakken neer. Een jaar later, vier jaar na Jeroen, werd Lisa geboren. 'Een prachtig meisje, met zeker wel een koppie erop. Ze wist precies wat ze wel en niet wilde: een hele persoonlijkheid. Lisa verwacht in november een zoon, dan word ik grootmoeder. Ik ga geen vaste dagen oppassen, maar ik wil wel een hele leuke knuffeloma zijn, die dingen onderneemt met haar kleinkinderen en bij wie ze welkom zijn.'

Ongeluk

In 2007 kreeg echtgenoot John een zwaar ongeluk. 'We zouden tussen de middag thuis eten, maar John kwam maar niet opdagen', vertelt Ria. 'Zoon Jeroen ging een kijkje nemen en hij belde me om te zeggen dat ik meteen moest komen, omdat John een ongeluk had gehad. Ik zakte letterlijk en figuurlijk door de knieën en vroeg mijn schoonzusje of ze mee wilde gaan. En daar lag hij, op straat, ambulances erbij, een traumahelikopter, politie. Hij was nog bij bewustzijn en was verbaasd dat ik er was. "Ik heb het zo benauwd", zei hij steeds. Hij was aangereden door een jonge jongen in een auto die plotseling een parkeerplaats op wilde draaien. Hij raakte de motor van John, die viel en kreeg toen de hele motor op zich. Echt alles was kapot. Het bekken was verbrijzeld, de rug gebroken, het heupgewricht was helemaal doorgesloten, hij had een hersenkneuzing, de milt was gescheurd, de ribben gebroken, hij had een klaplong, de zenuwknoop van zijn linkerarm was helemaal afgescheurd, noem maar op. Een arts kwam met de traumahelikopter om hem te intuberen. Ze hebben hem vanwege het multitrauma buiten bewustzijn gebracht en twaalf dagen in coma gehouden. Ik ging er drie keer per dag heen, dat was heel zwaar. De verpleging vond het wel fijn, want ik zorgde goed voor hem, zo ben ik nou eenmaal. In het revalidatiecentrum ging ik er eenmaal per dag heen, van drie tot acht. Na een half jaar kwam hij weer thuis. Hij was zestien kilo afgevallen en kon niet veel meer. Hij is invalide, zijn linkerarm is verlamd, zijn ene been is langer dan de andere, en hij heeft voortdurend pijn. We moesten verhuizen naar een aanpasbare woning, met de slaapkamer en badkamer beneden. Dan kom je in die molen van aangepaste apparaten, trippelstoel, sta-op-stoel, aangepast bed, letselschadeprocedure, je moest overal achteraan, het was een heel geregeld.'

Scheiden

'In 2010 heb ik besloten dat ik wilde scheiden', vertelt Ria. 'Veel mensen denken dat dat met het ongeluk te maken heeft gehad, maar niets is minder waar, dat is niet eens in mij opgekomen. Ik denk dat het ongeluk de boel juist vertraagd heeft. Ik zorgde met hart en ziel voor hem. Maar John en ik pasten eigenlijk niet goed bij elkaar. Heel veel mensen zeiden dat achteraf ook. Het zat gewoon al veel langer niet goed. Het was een grote klap voor hem, maar nu vinden we het allebei wel goed zo. Hij woont in de aangepaste woning, hij heeft hulp en krijgt eten van een cateringbedrijf. Alles is verzekerd,

omdat het ongeluk niet zijn schuld was. Ik ben hier gaan wonen, een eindje verderop. We doen eigenlijk nog best veel dingen samen. Ik help hem met papieren omdat hij veel dingen niet meer zo goed kan opnemen, dat komt vermoedelijk mede door de medicijnen. Ik ga met hem naar het ziekenhuis en naar het pijncentrum en we doen ook wel leuke dingen samen. Het is mooi dat het zo kan. En ach weet je: hij is de vader van je kinderen. Daarom doe ik alles voor hem. En ik vind het eigenlijk opmerkelijk dat hij zo veranderd is, in positief opzicht. Hij is een doorzetter geworden, hij vecht voor zichzelf. Heel bijzonder.'

Wakker

In 2011 beproefde Ria haar geluk met een nieuwe relatie. 'Ik voelde me wel eenzaam en toen leerde ik iemand kennen. We zijn hier gaan samenwonen, maar hij bleek een hele andere persoon te zijn dan ik dacht. Iemand met een dubbele agenda. Na bijna twee jaar heb ik hem de deur uitgezet, dat was anderhalf jaar geleden. Het is een periode die ik liever zo snel mogelijk wil vergeten en daarom heb ik het er ook verder niet over. Ik heb er wel weer heel veel van geleerd: vooral wat ik niet wil.' Na de mislukte relatie kwam Ria in een impasse terecht. 'Het is een soort burnout. Ik deed huishoudelijk werk in Heerenveen bij oudere mensen en ik moest dan tussen de middag tijd overbruggen. Dan ging ik meestal even de stad in, wat eten, winkels kijken. Maar op een gegeven moment vloog het me aan. Ik kreeg slappe benen, ik kon niet meer tegen de drukte om mij heen en ik vluchtte als het ware naar mijn auto, waar ik een uur heb gezeten. Het was een soort paniek-aanval. Met behulp van een psycholoog heb ik ingezien dat bepaalde overtuigingen niet klopten, dat ik bepaalde dingen beter anders zou kunnen doen. Ik raak mezelf vaak kwijt in relaties, op een gegeven moment weet ik dan helemaal niet meer wat ik zelf wil. Ik voelde me vaak schuldig en ik heb altijd het idee gehad dat ik aan de wensen van anderen moest voldoen, omdat zij beter zouden weten wat goed voor mij was. Mijn eigen intuïtie heb ik altijd onderdrukt en daar wil ik beter naar gaan luisteren. Ik wil zelfstandiger worden, baas over mijn eigen leven worden, mijn eigen fouten mogen maken en oplossen. Het is gek, maar het is net alsof ik na mijn vijftigste een beetje wakker ben geworden. Er zijn zoveel processen gaande. Ik kan veel objectiever naar mezelf en mijn verleden kijken. Volgens mij is dit een hele goede, leerzame periode. Een fase waarin ik mezelf als het ware klaarstoom voor de nieuwe, vrije toekomst waarin ik baas ben over mijn eigen leven en kan doen wat ik wil.'

Ria gaat ervoor. 'Ik heb inmiddels de opleiding Sociaal Agogisch Werk afgerond; ik wil werk doen op het gebied van dagbesteding voor oudere mensen, dat vind ik geweldig. Als er geen betaald werk in te vinden is, begin ik als vrijwilliger. Ik ga nieuwe mensen ontmoeten, ik ga een nieuw bestaan opbouwen, ik ga het zingen weer oppakken, dat doe ik heel graag. En het gaat allemaal lukken, daar ga ik van uit. Ik ben een positief, opgewekt en optimistisch mens, altijd geweest. Misschien komt dat wel door het geloof. Daar haal ik kracht uit en het vertrouwen dat de dingen goed komen. Een nieuw leven beginnen is natuurlijk heel spannend, het is lastig om uit je oude, vertrouwde, veilige bestaan te stappen, maar dat weerhoudt mij niet. Ik wil mijn hart volgen.'

Ondertussen...op zomaar een strandje, ergens diep in Ligurië... kijkt een badgast veilig vanachter haar touwtje naar een scharrige emoe, die wat moedeloos rond banjert tussen de ongevederden. Ooit kreeg hij nog applaus, als rondreizende ster in het circus. Maar, zo wist de Italiaanse campingbaas te vertellen, de circusdirecteur had genoeg van 'm, en liet hem achter in de droge rivierbedding nabij de zee. Sindsdien slijt ie zijn dagen rond de promenade, op zoek naar zijn applaus, dat alleen nog bestaat als echoënde herinnering.

Tinie Jansen

VAKANTIEVERHALEN

De stieren van Nommerlayen

Dit jaar gingen wij kamperen in Luxemburg op camping Nommerlayen. Ik, mijn vriend, dochter van zes, en nicht Mariska van twaalf jaar ging gezellig mee. We hadden een mooie plek die uitkeek op de heuvels en daar stonden ook altijd vier stieren te grazen.

Op een avond vertelde ik de meiden dat de stieren ook kunnen dansen... Dat ze op hun achterpoten staande de mooiste raps en danspasjes ten uitvoer brachten... De fantasie sloeg op hol bij de kinderen die volop mee deden met verzinnen, en bij mij... Ik kreeg er niet genoeg van. Elke avond in het verhaal werd er iets nieuws bij verzonnen. Totdat ik op een avond bij kaarslicht vertelde dat deze stieren, als iedereen slaapt, op hun twee achterpoten stilletjes het sanitair binnenslopen om het tussen hun tanden zittende gras weg te blazen onder de enorm krachtige blazer... Mijn dochter was hiervan enorm onder de indruk... Dus op een avond gingen ik en Mariska op onderzoek uit om maar te ondervinden wat die stieren elke nacht doen...

En ik kan je verzekeren dat we daarna flink wat moesten drinken!

Astrid Maat

NOABERPLICHT

Hij heeft zo zijn eigen ideeën over het gebruik van het alarmeringssysteem. Hij belt als hij zijn favoriete drinkbeker kwijt is, of als hij toch graag een ander overhemd aan wil, of gewoon om eens flink te mopperen over hoe moeilijk het allemaal is. Of als hij is gevallen, wat helaas nog wel eens gebeurt. Daarom loop ik toch trouw naar zijn appartement als mijn pieper piept.

De voordeur staat open en ik zie de beste man op zijn stoel, zijn benen languit op het voetenbankje. Achter het voetenbankje staat zijn buurman.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Ik had zo’n jeuk onder mijn voet,’ zegt de oude man. ‘Maar het gaat nu beter, want de buurman heeft even gekrabd.’

Janneke Pelle werkt in zorg en horeca, is koorpianiste, recenseert theatervoorstellingen en geeft Nederlandse les aan een inburgerende leeftijdgenote. Bovenal houdt ze van mensen en hun verhalen. Hierover schrijft ze op weblog.theefiets.nl.

Noaberschap (Twents) of naoberschap (Achterhoeks, Drents en Sallands) (Nederlands: nabuurschap) zijn de gezamenlijke noabers (buren) in een kleine sociale, overwegend agrarische gemeenschap. Binnen de noaberschap geldt de noaberplicht. Dit houdt in een verplichting, de noabers (in een ruime zin des woords) bij te staan in raad en daad indien dat nodig is. (Bron: Wikipedia.)

September

*De zomer eindigt
de herfst begint
steeds zeldamer
worden de momenten
waarop men nog een
zonnig terrasje vindt*

HANNEKE'S
HEEN en WEERSPREUK

Hanneke is bijzonder weergevoelig met haar wintertenen, lentekriebels, zomerzothed en herfstdepressies. Ze steekt haar wijsvinger in de lucht en weet precies of het wel of niet regent en uit welke hoek de wind waait. Haar meteorologica vat zij geregeld samen in een Heen en Weerspreuk plus foto.

ALLE DAGEN MUZIEK

Muziek speelt een grote rol in het leven van Hein en Ria van Teeseling-Pronk (beiden in de zeventig). Ze zijn ‘amateurs’ in de ware zin van dat woord: echte liefhebbers. In hun gezellige woning in Malden klinkt altijd wel muziek of wordt over muziek gepraat. Er staat een cd op, ze spelen zelf of er komen familieleden, vrienden en kennissen over de vloer die zich met muziek bezighouden. ‘Hoor toch eens hoe mooi, die mandolines.’

Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk als Hein zijn instrumentencollectie laat zien. ‘Kijk, dit hier is een mandola, die klinkt lager en voller dan een mandoline, hoor je wel? Op deze mandola heb ik leren spelen. En je hebt ook nog mandocello’s, die klinken nog warmer. Ouderwets en belegen? Nee hoor, moet je eens deze cd beluisteren van een mandoline-orkest uit Japan. Dat wist je zeker niet, dat Japanners hele grote mandoline-orkesten hebben die moderne klassieke muziek spelen. De mandolinemuziek van de bekende Japanse componist Yasuo Kuwahara wordt nog regelmatig uitgevoerd, ook in Europa. Echt prachtig!’ Hein heeft zijn muzikale hart verpand aan de mandolinemuziek en aan de Russische muziek. Ria is haar hele leven al dol op de gitaar. ‘Daarop speel ik al vanaf mijn tiende. Gitaar spelen is zo heerlijk. Ik hou van het donkere geluid, het is zo’n mooi warm instrument. En je kunt hem overal mee naartoe nemen en samen met anderen erbij zingen. Nee, ik heb nooit verlangd naar het spelen op een mandoline, dat geluid is mij te hoog. Een mandola klinkt al veel mooier. Maar zoiets is heel persoonlijk. Je kiest het instrument dat bij je past.’

Droom

Hein werd naar eigen zeggen tussen de mandolinemuziek geboren. Zijn vader, Daan van Teeseling, speelde en gaf les op de mandoline en de gitaar en had later een muziekwinkel gespecialiseerd in gitaarmuziek. Ook dirigeerde hij het niet meer bestaande Nijmeegse Mandoline Orkest. Maar Hein begon zelf op trompet, toen hij acht jaar oud was. ‘Hij speelde heel mooi’, vertelt Ria. ‘Dat heb ik wel eens gehoord toen hij in een kerk met iemand samenspeelde.’ Zelf verhuisde ze als vierjarige naar Nijmegen en leerde Hein kennen bij een sportvereniging. ‘Nee, dat had dus niets te maken met muziek. Maar ik heb nog wel les gehad van Heins vader!’ Heins droom was om professioneel trompettist te worden, maar die droom kwam niet uit. ‘Het liep gewoon anders. Ik ging aan het werk in mijn vaders muziekhandel en daar kwamen mensen van conservatoria uit heel Nederland naartoe voor bladmuziek en advies. Dus je moest er wel iets van weten. Daarom ben ik gitaar gaan spelen en gaandeweg raakte de trompet op de achtergrond. Achteraf heb ik er wel eens spijt van gehad, maar ja. Eén instrument goed bespelen kost al genoeg tijd en moeite, zeker als je er nog bij werkt.’ Ria en Hein trouwden in 1965. Ria werkte in die tijd als directiesecretaresse bij architectenbureau Haskoning, een baan waar ze veel plezier aan beleefde. ‘Destijds werd je als vrouw ontslagen als je trouwde, maar mij vroegen ze om te blijven. Daar was ik erg blij mee, ik hield van mijn werk.’ Dankzij haar inkomen kon Hein ook gitaar en piano studeren aan het conservatorium. ‘Best wel ongebruikelijk ja. Ik was dus een van de eerste werkende vrouwen waarvan de man studeerde, maar dat kon mij niets schelen. Alleen, na een paar jaar wilden we heel graag kinderen.’

Die kindervens maakte het noodzakelijk dat Hein een gewone baan zocht. ‘Werd je moeder, dan moest je je baan echt opgeven. En er waren geen beurzen of iets dergelijks om te studeren aan het conservatorium. Dus toen ben ik gaan nadenken over wat ik kon doen naast de muziek. Eerst werd ik bankmedewerker, toen kreeg ik boekhoudkundige functies en uiteindelijk kwam ik bij Organon in Oss terecht, in de logistiek. Ik kan heel goed organiseren en plannen. Daar heb ik dus de rest van mijn werkzame leven gezeten, 28 jaar. Met heel veel plezier hoor! Daarnaast ben ik altijd gitaar blijven spelen en via mijn vader kwam ik ook bij het Nijmeegse Mandoline Orkest terecht. Dus de muziek bleef mijn hobby.’ Hein en Ria kregen drie dochters die op hun beurt ook in de muziek terecht kwamen. Ook hun zes kleinkinderen zijn muzikant. ‘De oudste twee zijn al jaren serieus aan het lessen’, zegt Hein trots. ‘De anderen zijn nog net te klein, maar dat komt wel.’

Regelaars

Na de dood van Heins vader organiseerden oud-leden van het Nijmeegse Mandoline Orkest een reünie en startten een nieuw ensemble, dat later de naam Sempre Avanti kreeg. Hein en Ria gingen een jaar daarna samen mee spelen in dit ensemble. ‘Na een tijdje vroegen de leden of ik wat leiding wilde geven, dus dan zat ik tijdens uitvoeringen midden in de kring, speelde gitaar en gaf een paar aanwijzingen. Een paar jaar later zat er een muziekleraar te luisteren bij een uitvoering en die zei na afloop: “Je moet ervóór gaan staan.”. En dat bleek heel goed uit te pakken. Ik vond het leuk om te dirigeren en de uitvoering ging dan ook veel beter. Dus dat ben ik sinds 1984 gaan doen. Het gekke is, als jongetje wilde ik diep in mijn hart al dirigent worden. Dus ergens zat het er wel in en ben ik toch in de voetstappen van mijn vader getreden.’ Sempre Avanti bestaat 35 jaar in 2016. Ria heeft al die tijd ook als secretaresse gefungeerd voor het ensemble. ‘Mijn oudste dochter was twaalf toen Sempre Avanti begon en die zei dat ze Hein en mij best die ene avond in de week kon missen.’ Zelf is ze altijd intensief gitaar blijven spelen, ook toen ze een schoonheidssalon aan huis begon en later een secretariële baan kreeg bij de Nijmeegse universiteit. ‘Elke dag gitaar studeren, naar seminars gaan in de weekeinden. Daar leer je heel veel van. Soms was het heel druk. Dan had ik de kinderen al te eten gegeven en klaar gemaakt voor het slapen, en sprong ik in de zowat nog ronkende auto om naar les te gaan zodra Hein thuis kwam van zijn werk. Ik heb nooit stil gezeten. Zo ben ik nog steeds natuurgids voor het IVN. Ik ga onder andere met kinderen naar de Heemtuin hier in Malden, zo leuk. Samen met andere gidsen heb ik ook lesbrieven geschreven voor scholen.’ Hein en Ria noemen zichzelf echte regelaars. Hun hoogtepunt met Sempre Avanti was het bezoek aan het Spaanse Callella in 1997, waar ze vier keer optraden. ‘Echt geweldig. We houden ook erg van het sociale aspect, de gezelligheid.’

Dus we vinden het leuk om allerlei extra dingen te organiseren, een lunch of een bbq bijvoorbeeld. Samen muziek spelen maakt het mogelijk dat mensen op een positieve manier iets met elkaar kunnen delen, ook al hebben ze misschien heel verschillende opvattingen.'

Hein is ook nog lid van het Russische balalaika-ensemble Iwoesjka, waarbij hij domra en balalaika speelt. 'Balalaika-muziek was dé muziek in de Sovjet-Unie. In dit ensemble zitten mensen uit de omgeving van Nijmegen. Eén zondag in de maand gaan we naar Zwolle om te repeteren met het RMGO (Regionaal Mandoline en Gitaar Orkest). Met dit orkest zijn we meerdere keren naar een Europees Festival in Duitsland geweest en eenmaal naar Brighton in Engeland. Daarnaast spelen we nog in 'n projectorkest, daarin komen muzikanten uit heel Nederland samen. Met dit projectorkest zijn we in 2010 naar Texas in Amerika geweest, daar hebben we vijf concerten gegeven. Dat was een super ervaring.'

Tevreden

Inmiddels kennen ze zo'n beetje iedereen in het Nederlandse mandolinmuziekwereldje en hebben ze heel wat contacten opgedaan in het buitenland. Dat gaat vanzelf, tijdens hun andere hobby: reizen. Sinds Hein met pensioen ging in 2000 en Ria ook stopte met haar betaalde werk hebben ze daar meer tijd voor. Onlangs zijn ze nog tien dagen naar Noorwegen geweest. 'Dan kan ik best zonder gitaar', zegt Ria. 'Maar zodra ik thuiskom, wil ik weer aan de gang. Eigenlijk hebben we alle dagen wel iets met muziek, we zijn er altijd mee bezig.'

'Muziek uitzoeken of bewerken voor het Russische ensemble of voor het mandoline-orkest, optredens regelen...', vult Hein aan.

Al met al kijken ze tevreden terug op hun leven. 'Ik heb misschien mijn droom niet waargemaakt, maar ik had echt een leuke baan die veel voldoening gaf', vindt Hein. 'En we hebben ons altijd gericht op de goede dingen', zegt Ria. 'Dus ondanks alle hobbels op de weg hebben we een mooi leven geleid. Interessant werk, drie dochters, zes kleinkinderen en de muziek. Wat wil je nog meer? Het grootste deel van mijn leven zit erop, ik wil graag doorgaan zoals het nu gaat. Gewoon lekker genieten.'

Dit jaar vieren Hein en Ria dat ze vijftig jaar zijn getrouwd. Er komt een groot feest met natuurlijk live muziek. Hein koestert nog wel een wens voor de nabije toekomst. 'Volgend jaar bij het 35-jarig bestaan van Sempre Avanti wil ik nog één keer goed vlammen met een mooi concert. Liefst met hulpstroepen erbij. Dat vind ik het leukste: mensen stimuleren en tot een prestatie leiden.'

Een voorbeeld van prachtige mandolinmuziek beluisteren? Google eens op: Yasuo Kuwahara The Song of Japanese Autumn.

VERZONNEN

‘Meneer, hebt u ook verzonnen boeken?’

Zo luidde de openingsvraag waarmee de man die zojuist mijn winkel was binnengekomen, mij verraste.

Ik wees hem enthousiast de kast literatuur - want al zeg ik het zelf: wat daar staat is niet het eerste het beste.

Razendsnel probeerde ik hem in te schatten: zou hij een liefhebber zijn van de klassieke Russen, of meer houden van moderne Nederlands proza? Tsjechov of Grunberg? Of wellicht Couperus, Elsschot of Hella Haasse?

Voordat ik een idee had gevormd, verraste hij mij voor de tweede keer.

‘Verzonnen boeken, meneer, daar heb ik zo’n enorme hekel aan! Denk nu zelf eens na, meneer! Waar gaan verzonnen boeken meestal over? U weet het wel: over de liefde, natuurlijk. Nou, als al niet het héle boek er over gaat, dan is het meestal toch wel een belangrijk thema. Duizenden boeken zijn daarover geschreven, alleen in Nederland al - en in de hele wereld ongetwijfeld miljoenen.

Maar gebruikt u nu eens uw verstand. Als je de liefde en de relaties bekijkt, wat heb je dan? Je hebt mannen die van vrouwen houden, en omgekeerd. Je hebt vrouwen die van vrouwen houden en mannen die van mannen houden. Wat daarbuiten valt, dat neem ik even niet in beschouwing, maar met die drie vormen heb je toch echt de meeste liefdessoorten wel gehad.

En daarover worden dan in Nederland duizenden of tienduizenden boeken geschreven; en in de hele wereld wel miljoenen. Dan kan het toch niet anders zijn dan dat in die boeken steeds herhalingen voorkomen en dat die boeken eigenlijk overbodig zijn?! Nee, voor mij geen verzonnen boeken.

Ik zeg natuurlijk niet dat de niet-verzonnen boeken wel allemaal goed zijn; al ken ik een heleboel goede. Maar denkt u even met me mee, meneer - ik geef u een voorbeeld. Hoeveel boeken zijn er in Nederland geschreven over het eerste levensjaar van een baby? Zijn dat er honderden, of ook duizenden? Nou, meneer, en wat heeft een baby in essentie nodig? Hebt u kinderen? Een baby moet kunnen eten en drinken; moet veel kunnen slapen en moet kunnen piesen en poepen. Daarbij is een dak boven het hoofd van het wurm en een vader en/of een moeder wel zo prettig. Maar moet je daar nu hele boeken over volschrijven? De essentie past bijna in een tweet; en als je toch een beetje uitgebreider erover wilt schrijven, nou dan kunnen een paar paginaatjes wel genoeg zijn. Maar nee hoor: dikke

pillen worden volgeschreven over eerste levensjaren van baby's. ‘t Is gewoon een hele industrie geworden: schrijvers en drukkers en tekenaars en fotografen en uitgevers - allemaal willen ze verdienen, zo werkt de economie nu eenmaal. Maar ‘t zijn wel allemaal herhalingen en dus is het overbodig’.

Ik had er niet zo snel van terug.

‘Waar houdt u dan wel van’, vroeg ik, ‘als u een hekel hebt aan verzonnen boeken en de meeste niet-verzonnen boeken overbodig vindt?’

‘Ik houd van kennis en feiten en van boeken die dat op bondige wijze verschaffen’ was het antwoord. ‘Bijvoorbeeld over oorlogen. En ik verzamel vulpennen, want die vind ik interessant, maar probeer dáár nu maar eens een boek over te vinden. Hebt u een boek over vulpennen, nee zeker...?’

Hij zuchtte even, en ik ook.

‘En ik houd van bewegen, maar dat heeft niets met boeken te maken. Ik beweeg altijd; en doe dat bewust. Nooit neem ik de lift. Nou ja, wel eens in New York; maar als een gebouw minder dan 15 verdiepingen hoog is, loop ik alle trappen. Als er ergens liften en roltrappen zijn, maar geen gewone trappen, dan neem ik de roltrappen, maar ook dan blijf ik lopen. Bewegen is goed: je traint je spieren en laat ze niet lui worden en zodoende blijf je fit. Zitten is eigenlijk ook niet goed voor een mens: je evenwichtsorgaan wordt er lui van.’

Hij stond op. Hij nam mij met scherpe blik op.

‘Denkt u zelf nu eens na’ zei hij. ‘Verzonnen boeken en overbodige herhaling - je hebt er niets aan en je komt er niet verder mee. En bewegen is goed. Voor u ook. Zeker.’ Met soepele tred liep hij weg.

Hij had gelijk.

Tenminste wat dat bewegen betreft.

Maar ik bleef rustig zitten.

Frans de Jong is de uitbater en eigenaar van antiquariaatje ‘De Terechte Kronkel’, het kleinste tweedehands boekwinkeltje ter wereld, gevestigd aan de Ceintuurbaan 384, 1073 EM Amsterdam.

Voor meer informatie: deterechtekronkel.nl

Of kijk op facebook: [facebook.com/deterechtekronkel](https://www.facebook.com/deterechtekronkel)

en: [facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften](https://www.facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften)

O ja, nog even dit:

Na mijn oproep voor handgeschreven brieven, ontving ik een handgeschreven kaart van een dame met de initialen J.M.

Graag zou ik deze dame terug schrijven, maar ze vermeldde helaas geen adres. Beste J.M., zou je me alsnog je adres kunnen sturen? Mailen kan ook, naar de redactie van TREF:

info@TREFmagazine.nl Alvast dank!

MONIKA

Als buitenlandse werken bij Kringloopbedrijf Noggus&Noggus:

Leerzaam en motiverend

Monika Krstevska (25): 'Ik kom uit Macedonië, dat ligt in het zuiden van de Balkan. Het is een klein land, met zo'n twee miljoen inwoners. Het is er altijd mooi weer, er wonen aardige, tolerante mensen die uit alle windstreken komen. Dat komt omdat Macedonië centraal ligt en het klimaat aantrekkelijk is. Het land is omsloten door andere landen, dus er is geen zee, maar er zijn wel drie grote meren. Het grote verschil tussen Nederland en Macedonië is, dat in Nederland alles veel georganiseerder is en dat je daarom veel meer kunt bereiken op een makkelijke manier. Je maakt een plan, je bedenkt een structuur, en het werkt. In Macedonië houdt niemand zich aan afspraken, daarom moet er altijd geïmproviseerd worden. We bestaan als land sinds 1991, maar we zijn eigenlijk nog steeds in ontwikkeling. Eigenlijk zouden we wel moeten kunnen zorgen dat het goed gaat. Iedereen praat echter veel, maar niemand doet iets. Dat is jammer. Mensen van mijn leeftijd zijn niet gemotiveerd, heel veel trekken weg. Ik ben ook aan het reizen om te kijken hoe het elders is.'

'De Stichting Olde Vechte in Ommen biedt buitenlandse jongeren via het programma European Voluntary Service de gelegenheid om werkervaring op te doen in Nederland. Daar werd ik op geattendeerd door een vriendin. Het is een unieke kans voor mensen die niet zoveel geld hebben om te reizen en de wereld te ontdekken. Ik heb archeologie gestudeerd, maar daar is geen baan in te vinden, dus ik werkte in Skopje, de hoofdstad van Macedonië, in de horeca. Het leek me wel wat om mensen te ontmoeten, nieuwe culturen te ontdekken, in een ander land te wonen, werken en leven. En ik vind het prachtig. Geen heimwee, mijn moeder spreek ik zeer regelmatig, en ik chat veel met mijn vrienden. Vorig jaar was ik hier drie maanden, toen werkte ik ook bij Noggus&Noggus. Dat beviel zo goed, dat ik dit jaar ben terug gekomen. Nu wat langer: van maart tot december.'

'Ik begeleid andere buitenlandse jongeren, ik werk een dag per week met paarden op een paardenboerderij en twee dagen per week ben ik bij Noggus&Noggus te vinden. Een prachtig kringloopbedrijf met veel mooie spullen en leuke mensen, zowel collega's als klanten. Zulke bedrijven vind je in Macedonië niet. Daar denkt men niet zozeer aan zaken als milieu en duurzaamheid. Daar koop je alleen tweedehands goederen als je echt te arm bent om nieuw te kopen. Mensen potten ook alles op, ze zijn niet gewend om dingen weg te geven. Kelders staan vol met oude erfenissen, spullen die nooit gebruikt worden. Mensen denken vaak dat ze nooit genoeg hebben. Ik vind het bijzonder om hier te ontdekken hoe het anders kan. Ik leer hier heel veel van.'

Kringloopbedrijf Noggus&Noggus zet zich in voor milieu, mens en economie en is gevestigd in Ommen, Dalfsen, Staphorst, Zwartsluis en Hasselt. Kijk voor meer informatie op www.noggusenoggus.nl.

De Konijnenjuffrouw, zo noemen ze Bianca Hendriks (27) bij de Zwolse Dierenweide Park de Wezenlanden. Bianca is gek op dieren; vooral op konijnen, vandaar. Ze werkt al zo'n drieënhalf jaar in de Dierenweide. Ze verzorgt de dieren, maakt schoon, maar ze doet ook activiteiten met de vele kinderen die op bezoek komen. 'Het is hier altijd druk, weer of geen weer. We leren de kinderen op een goede manier met dieren om te gaan, ze mogen met de konijnen knuffelen en we leggen uit hoe de dieren leven. Kinderen zitten altijd boordevol vragen.'

Thuis hebben Bianca en haar vriend een kat en twee konijnen. 'Maja en Mila lopen 's avonds gewoon los door huis, ze komen bij ons op de bank zitten en we doen spelletjes. Konijnen zijn slimmer dan je denkt. Ze luisteren naar hun naam en je kunt bijvoorbeeld verstopspelletjes met ze doen.'

Op de Dierenweide zijn veertien konijnen. 'Kijk, dit is Penotti, de enige man in het gezelschap', zegt Bianca. 'Hier komen konijnen die gedumpt zijn of die we overnemen van mensen. Ze hebben het hier goed, ze krijgen volop liefde.' Bianca zou niet zonder dieren kunnen. 'Ik voel me veilig bij hen. Dieren zijn heel puur, je weet altijd voor 100% zeker dat ze eerlijk tegen je zijn. Kijk, als een konijn je niet moet, dan moet ie je gewoon niet. Heel gewoon. Ik ben gek op die beestjes.'

BIANCA

Mensen van om de HOEK

Dick (53): 'Tot voor kort heb ik altijd in de schoonmaak gezeten. Ik maakte NS-stations schoon. Dat was heel leuk werk, je ontmoette veel mensen en geen dag was hetzelfde. Ik heb leuke en minder leuke dingen meegemaakt. Zo zag ik eens op een avond een verlaten Maxi-Cosi in een stationshal staan, met inhoud. Ik dacht dat het een pop was, maar toen ik dichterbij kwam, zag ik dat er een kindje van een paar maanden inzat. Ongelofelijk merkwaardig verhaal. De moeder scheen het kind te zijn vergeten en het duurde wel tot na middernacht voordat ze weer helemaal terug gereisd was om het op te halen. En verder vind je van alles, koffers, knuffels. Die gaf ik gewoon af bij de balie. De laatste jaren werkte ik altijd van vijf uur 's ochtends tot een uur 's middags. Als ik klaar was op het ene station, ging ik met de auto naar het andere station. Kampen, Harderwijk, Emmeloord, Putten, Nijkerk, Nunspeet, Raalte, noem maar op. Maar anderhalf jaar geleden kwam er in één klap een einde aan het gewone leventje. Ik liep met mijn hond Hombre in het park, en ineens ging ik van mijn stokkie. Toen ik weer bijkwam stond er een ziekenbroeder naast me. Ik dacht dat het allemaal gedoe om niks was, en dat het allemaal wel meeviel, maar mijn linkerkant was verlamd. Ik had een beroerte gehad en Hombre had net zo lang geblijft tot er hulp kwam. Hij heeft als het ware mijn leven gered. Hombre is mijn allerbeste vriend, het is een Alaska Malamute, dat is een soort Husky. Hij is nu tien jaar en ik heb hem sinds hij tien weken was. Niemand wilde hem, omdat hij er in het begin niet perfect genoeg uitzag, maar hij is uitgegroeid tot een hele mooie rashond. Een echte kerel van een hond, daarom heb ik hem ook Hombre genoemd. Hij betekent alles voor me. Wat mij betreft kun je van honden veel beter op aan dan van mensen.

Maar goed, ik heb fysiotherapie gehad en nu kan ik me wel weer wat redden. Al word ik nooit meer de oude en kan ik nooit meer terug naar mijn oude werk. Mijn linkerarm is verlamd en mijn kortetermijngeheugen is niet goed. Ga ik naar de supermarkt om een pak melk, kom ik met van alles thuis behalve melk. Bedenk ik dat ik dan misschien maar een briefje moet maken, vergeet ik het briefje. Dat soort dingen. In het begin heb ik het er heel moeilijk mee gehad, het zat me erg dwars. Ik liep overal tegenaan. Maar later heb ik het geaccepteerd. Je kunt wel tekeer gaan, maar dat helpt niet. En om toch weer een beetje aan de gang te gaan en onder de mensen te komen, ben ik begonnen met vrijwilligerswerk. Ik liep hier vaak in het park en toen ik vroeg of ze hier in de dierenweide niet wat hulp konden gebruiken, wilden ze het wel met me proberen. Tja, een mens moet toch wat!'

Bert's Beestenboel: op bezoek bij *DAGMA*

'Op de fietse van mien breur, goan wij de waterstroate deur', dacht ik toen ik op pad ging voor het interview voor Beestenboel. Zo'n gezegde uit mijn jeugd, waarvan je eigenlijk niet weet waar dat vandaan komt. Ik reed door een prachtige omgeving naar Dagma Spierings. Wat is fietsen toch genieten.

Dagma wachtte me op met een bakkie thee, omringd door katten. Ze is geboren in Brabant, opgegroeid in Borne en woont alweer een tijdje in Zwolle. Haar drie kinderen zijn inmiddels 25, 24 en 20 jaar. Vroeger werkte Dagma op kantoor en was ze onder andere secretaresse. Nu werkt ze alweer tien jaar in de thuiszorg. Daarnaast heeft ze het druk met haar hobby's computeren, tuinieren en lange afstanden wandelen, zoals de Nijmeegse Vierdaagse!

Dagma houdt van dieren. In haar jeugd vond ze konijnen leuk, maar haar moeder wilde er niets van weten. Inmiddels is Dagma helemaal weg van poezen. 'Het begon toen mijn dochter in groep 7 zat en thuiskwam met het verhaal dat een klasgenootje thuis een nest met jonge poesjes had. Ik vroeg of ze er eentje had uitgekozen. "Mag dat dan mam!?" vroeg ze. Natuurlijk mocht dat, ik vond het goed. We kozen een poesje uit en noemden haar Kiara.' Kiara is dertien jaar geworden. Daarna kwam Bali, die werd tien jaar. De derde was Civa, een Turkse Van die al tien jaar was toen ze haar kregen. Civa werd uiteindelijk vijftien jaar. Mystique was een kat uit het dierenasiel, zij werd twaalf en een half. Kat nummer vijf was weer een Turkse Van, genaamd Nusha, die helaas na een half jaar werd aangereden. Inmiddels wonen er twee jonge katten bij Dagma: Noortje van 13 maanden en Sam is bijna vier maanden.

'We hebben de tuin helemaal aangepast voor de poezen, zodat ze daar op avontuur kunnen gaan', vertelt Dagma. 'Er is ook een tuinvijver; Sam heeft laatst ontdekt dat die erg nat is, zoals je op de foto kunt zien.' Dagma is een echt kattenmens. 'Het liefst zou ik 24 uur per dag katten gaan verzorgen, want daar krijg je heel veel liefde van.' Daar ben ik het natuurlijk helemaal mee eens. De katten hebben een hemel op aarde bij Dagma, ze hebben het heel erg naar hun zin en kunnen het prima met elkaar vinden. Kortom: in een volgend leven zou ik graag als kat willen terugkomen en bij Dagma in de tuin spelen!

Mystique

Noortje

Kiara

Sam

Civa

Bali

Henk: 'Kleinzoon Milan logeert bij ons en wij zijn vandaag op bezoek bij mijn broer. Als je met pensioen bent, zoals wij, kun je je gang gaan. Ik heb altijd als elektromonteur gewerkt en ik handelde ook graag. Onze dochter en ik hebben een hobbymaterialenwinkelje gehad, maar toen zij een vriend kreeg, zijn we ermee gestopt. In maart heeft ze een dochtertje gekregen, het was een hele zware bevalling met allerlei complicaties en onze dochter heeft het maar net gered. Onze kinderen hebben het wat dat betreft niet makkelijk gehad. De oudste zoon van onze zoon was een week oud, toen hij in het ziekenhuis overleed. Volgens de artsen was het een stofwisselingsziekte, maar wij denken het onze ervan. Daarna kregen onze zoon en schoondochter nog drie zoons, Milan is de middelste.'

Door alle ervaringen kunnen we precies horen welke baby prematuur is en welke niet. De te vroeg geboren kindjes huilen anders. Veel ingetogener. Gelukkig gaat het met alle kinderen nu goed. Wij vangen de kleinkinderen graag op als het nodig is, maar we zijn geen vaste oppasgrootouders. Daarvoor genieten we teveel van onze vrijheid. We doen graag leuke dingen, voor zover dat mogelijk is, met mijn versleten rug en knieën. En Maatje kan ook niet alles meer.'

Maatje: 'Eigenlijk heet ik voluit Maatje-Anna, mijn tweelingzus heet Anna-Maatje. We zijn niet eeneiig, maar we lijken wel veel op elkaar en we hebben ook dezelfde smaak en zo. Als we afzonderlijk van elkaar een cadeautje kopen voor een wederzijdse vriend, heb je grote kans dat we met hetzelfde aankomen. We kozen vroeger ook precies dezelfde verlovingsring uit. We wonen niet ver van elkaar en we zien elkaar minstens elke twee weken. Het is jammer dat ik niet meer zoveel kan als vroeger. Ik heb zes jaar geleden een herseninfarct gehad. Alles ging tintelen, eerst de benen, toen de armen, en ik deed toch maar door. Maar toen het niet meer lukte, ben ik naar het ziekenhuis gegaan. En daarna moest ik revalideren, maandenlang. Het is nooit meer zo geworden als voorheen. Ik ben heel snel moe, ik kan geen vaatdoek meer uitwringen en ik ben heel emotioneel. Kan zo om alles wel huilen. Je voelt je zo machteloos. Je wilt zo graag, maar het lukt gewoon niet. Dat is heel vervelend. Maar zo'n dagje uit als vandaag, is leuk. Even kijken waar Milan is gebleven. Hij is nog maar zes, maar hij wint alle meisjes en dames zo om zijn vinger, de charmeur. O kijk, daar zit hij bij een mevrouw op schoot.'

Regine (40), dochters Lieke (8) en Lotte (5), en de tweeling van Regine's zus Eva en Mart (4): 'Wij doen vaak leuke dingen zoals orka-schminken en lekkere dagjes naar buiten. Vandaag ook, ook al regent het. Er is altijd wel wat te beleven. Lekker schommelen tussen de buien door!'

Mensen van om de HOEK

XANIO, HENK, MAATJE-ANNA, REGINE, LIEKE, LOTTE, EVA, MART

Xavio: 'Ik ben zes jaar en ik ga naar groep 3. Vorige keer ben ik blijven zitten omdat ik te klein was. Ik heb een heel klein broertje en een jonger zusje en een oudere zus. Ik hou heel veel van dieren. Ik heb twee vogelspinnen, zes salamanders, een hond, heel veel vissen, dertig wandelende takken en ook artemia's. Ik heb twee konijnen gehad. Eentje ging dood door het vuurwerk en eentje is weggelopen. Dat is heel lang geleden, toen ik nog vier was. Ik heb ook twee gekko's, dat zijn grote leguanen met stippen. Het jongetje is heel mager, dat komt omdat het meisje altijd zijn eten opeet. Die is heel dik. Ik weet dat het een jongen en een meisje zijn omdat ze een jongensnaam en een meisjesnaam hebben. Picasso en Sofietje. Bij de wandelende takken weet je het omdat de jongens vleugels hebben en de meisjes niet. Ik verzorg de dieren zelf. Ik geef de vissen eten en ruim de spuug van de hond op en ik geef hem eten. Ik verschoon de bakken van de vogelspinnen. Het is veel werk.

Vanmiddag heb ik een sprinkhaan in de tuin gevonden! We hebben ook krekels. En weet je, die gekko's die ik heb hè, die eten ook krekels. Dat is de natuur. Onze hond heet Sasja en hij is 14. Het is een husky herder en soms heeft hij last van zere poten. De hond van mijn opa is 22 jaar geworden en de hond van mijn tante is 30 geworden. Sasja wordt vast ook wel oud. Als ik nog een dier mocht kiezen, zou ik een stokstaartje kiezen, dat lijkt me leuk. Maar mijn liefste dier is Giraf. Dat is mijn groene knuffel, hahaha!

Tijd vliegt. In augustus 2015 is het alweer 30 jaar geleden dat Didas, de kat van Jan van der Knaap, stierf. Dertig jaar is een heel lange tijd en het kostte Jan ruim 20 jaar om met dat verlies in het reine te komen. In een diepe nacht van augustus 2005 schreef hij dit van zich af. Niet recent en ook niet actueel, maar wel een mooi verhaal dat wij hier opnieuw plaatsen.

DIERENLIEFDE

Op de stoel tegenover mij plofte een man neer met droevige ogen. Uit een tas haalde hij een grote envelop die hij op tafel legde. Hij maakte hem open en haalde er een stapel foto's van een huisdier uit waar hij ongetwijfeld zeer aan gehecht was. Hij begon ze uitgebreid te bekijken.

De man bemerkte kennelijk dat ik mijn boek dat ik zat te lezen verlaten had en zat te kijken wat hij zo allemaal uitstalde op tafel. "Dit is mijn kat, meneer", zei hij. "Hij is dood. En ik mis hem. Kijk, dit is hem".

De man liet me een foto zien van een zwarte kat die met welbewuste ogen vanaf een stoel de camera in keek. Voorpootjes ingeklapt en de staart om de achterpootjes gevouwen. "Zeventien jaar is hij geworden, meneer", vervolgde hij, "en ik weet ook wel dat zeventien jaar een flinke leeftijd is. De meeste katten worden niet zo oud. Het was zijn tijd gewoon. Maar het was niet mijn tijd, meneer. Zeventien jaar lang was ik me er niet van bewust dat hij er ook eens niet zou zijn. Ik was er gewoon niet klaar voor."

De man keek weer naar de foto. "We waren als twee handen op een buik". Hij lachte een beetje. "Nou ja, een hand en een pootje eigenlijk. We wisten alles van elkaar. We praatten zelfs met elkaar. Als ik ziek was, kwam hij bij mij op bed liggen. En als ik met hem naar de dierenarts moest, ging hij gewoon mee, want hij wist dat er niets te vrezen was. Didas heette hij, de lieverd. Hij was vernoemd naar een oude reclame voor dekens. Misschien herinnert u die zich wel." Ik herinnerde me die reclame wel en moest erkennen dat dat wel een heel oude reclame was.

"Weet u, meneer, ik herinner me nog alles van Didas. Hoe zijn stem klonk, waar hij van hield, waar hij niet van hield. Je mocht bijvoorbeeld niet aan zijn achterpootjes en staart komen. Dat vond ie niet fijn. Kreeg je een lel van als je niet uitkeek. Hij heeft ook me eens een pets op mijn oog gegeven omdat ik het waagde tegen de haren op zijn kopje in te blazen. Vond ie ook niet leuk, dat was wel duidelijk." Weer een lachje. "Ach, ik vroeg er ook wel om en ik was niet boos op hem."

De man was duidelijk op zijn praatstoel gaan zitten. Hij leek er zelfs blij om dat hij eens kon vertellen. "Ik weet nog hoe ik het drie uur lang op de bank uithield met een slapende kat op schoot. Zonder boek of tijdschrift en geen tv moest ik wachten tot meneer eens uitgeslapen was. En als ik dan heel even een been bewoog schoten de nagels in mijn been opdat ik toch echt niet zou opstaan. En ja, dat deed ik dan niet. Ik weet ook wel dat dat een beetje raar is, drie uur lang zitten op de bank met een kat op schoot, zonder iets te kunnen doen. Maar ik deed het toch maar."

"Ik weet ook nog precies hoe zijn vacht voelde. Wacht even". De man begon in de envelop die op tafel lag te graaien en haalde er voorzichtig een tweede envelop uit. "Didas" stond er op geschreven, met wat datums erbij. Met een nog grotere voorzichtigheid haalde hij er een dubbelgevouwen stukje toilet papier uit. "Dit is een stukje vacht dat ik van hem heb kunnen bewaren," zei hij. "Hij was net dood en ik knipte dat af zodat ik toch iets van hem had. Ik deed dat op een verborgen plekje, zijn borst, zodat hij geen zichtbare rare kale plek had". Hij vouwde het velletje papier open. Het papier bevatte een plukje haar, zwart en schoon. Aan de verspreiding op het papier te zien was het kleinood al eerder geopend geweest. "Ja meneer, soms kijk ik er naar en raak ik het aan. Weet u dat dat fijn is? Ik heb niet zoveel foto's van Didas en om hem dan nog te kunnen aaien... " Hij ging met twee vingers zacht over de haren heen. "Ik doe dit niet zo vaak. Want elke keer als ik dit doe, raak ik wat kwijt ben ik bang. Maar soms moet ik het zien en aanraken en dan kan ik er weer een tijdje tegen." Hij vouwde het papier weer voorzichtig dicht en stopte het geheel omzichtig in de envelop.

"Toen ging hij dood. Eind juli zag ik hem liggen in het gras. Ik wist meteen dat er iets aan de hand was, want zo lag hij er nooit bij. Zo helemaal uitgestrekt en hijgend. Ik vloog naar buiten. Didas bleek niet meer te kunnen plassen en zijn blaas zat helemaal vol. Hij bleek nog wel te kunnen plassen toen hij helemaal rechtop werd getild. Het gutste eruit, meneer. Leek wel een halve liter. Het moest echt heel erg pijn gedaan hebben. Ik ging meteen naar de dierenarts voor een onderzoek en een middel. Maar een paar dagen later, op 3 augustus, ging hij dood. Volgens de dokter was er een infectie op zijn nieren geslagen. Het zal wel. Ik weet dat niet. Ik ben geen dokter." Er volgde een stilte. Ik realiseerde me dat het nu ook augustus was.

"Ik wist toen wel dat mijn maatje er niet meer was. Ik had geen vrienden, meneer. Ja een, en die was nu weg. Dat was de enige keer in mijn leven dat ik echt gebruld heb. Niet een beetje, maar echt heel hard. Toen voelde ik me alleen en dat is eigenlijk altijd zo gebleven. Hij ligt begraven in de tuin van het huis waar ik toen woonde. Pal onder de struik waar hij zo graag in lag. Daar ligt hij nog steeds."

De man pakte zijn spullen in. Hij was kennelijk klaar met herinneren en vertellen. "U zult misschien denken, waar deze man zich zo druk om maakt," zei hij. Ik wilde zeggen dat ik dat niet dacht, maar ik kwam er niet aan toe. "De meeste mensen denken dat. 'Het is maar een kat', vinden ze. Maar niet voor mij, meneer. Zeventien jaar lang hebben we lief en leed gedeeld en dan doet het pijn als zo een lange periode voorbij is. Ik mis hem, meneer. Nog steeds. Dit jaar zou hij 37 geworden zijn."

Jan van de Knaap
19 augustus 2005

Didas stierf op 3 augustus 1985.

MARLEIN

JONGEREN van om de HOEK

Door Bert Vaatstra

Dit is Marlein Baarslag (16). We stelden haar de volgende vragen:

Enig idee wat je in de toekomst wilt gaan doen? Ik wil schoonheidsspecialiste worden.

Wat zijn je lievelingsdieren? Katten, ik vind het zulke lieve dieren.

Wat vind je het allerlekkerste? Pizza, daar kunnen ze me midden in de nacht wakker voor maken.

Welke sport doe je het liefst? Turnen, daar voel ik me fijn bij.

Wie is je allerbeste vriendin? Jessica, we bespreken veel dingen samen.

Aan welk moment denk je met plezier aan terug? Het afscheidsfeest van de basisschool.

Wat zou je liever doen: werken of naar school gaan? Werken.

Wat is jouw toekomstdroom? Gezond en gelukkig blijven.

MEINESZ & BENNESZ
 DE SPECIALIST IN
FEESTKLEDING & FEESTARTIKELEN

ASSENDORPERSTRAAT 33 & 82
 ZWOLLE 038-4211399

TREF Magazine wordt gesponsord door:

PSYCHOLOGENPRAKTIJK *ell*

WWW.PSYCHOLOGENPRAKTIJKELF.NL

Gevoelskracht

Praktijk voor Haptotherapie
www.gevoelskracht.nl

CIFAS WWW.CIFAS.NL

WERKSTROOMBOEKHOUDEN - HET NIEUWE BOEKHOUDEN

Techwatch ^{bv}

Technische Tijdschriften
 BITS&CHIPS en MECHATRONICA&MACHINEBOUW
 Conferenties en Beurzen
WWW.BITS-CHIPS.NL

DIMA LAAG ZUIDER
 moeite met kiezen?
 BINNENHUISADVIES 06 - 10 12 12 40

Wanlijner

Laat je nooit door citaten zoals deze vertellen wat je doen moet. DENK ZELF!

MIA

Hallo, mijn naam is Mia Mackaaij en ik woon in Hattem, een klein, mooi en heel gezellig stadje. Ik ben al 36 jaar getrouwd met Rob Mackaaij. Ik heb vroeger ruim zestien jaar met heel veel plezier achter het loket bij de NS gewerkt, maar ben gestopt toen de kinderen geboren werden, we hebben een zoon en een dochter. Dat stoppen met werken was toen nog heel gebruikelijk in die tijd. Het was zelfs zo toen ik in 1969 in dienst kwam, dat de vrouwen bij NS móesten stoppen met werken als ze gingen trouwen!

Na een aantal jaren voor de kinderen te hebben gezorgd, ben ik weer gaan werken, onder andere bij Activiteitencentrum Bloemensteyn in Hattem voor geestelijk en lichamelijk gehandicapten. Ik ben hiermee gestopt omdat mijn man veel wisselende diensten had en de kinderen nog te klein waren. Mijn man werkt nog steeds bij het KLPD, vroeger de spoorwegpolitie. Hij heeft ook drie keer in het buitenland gewerkt, in Cyprus, Sudan en anderhalf jaar in Georgië!

Het werken bij de NS was altijd erg leuk. Boekhandel Bruna en wij zaten samen in de stationshal. Als iedere morgen de Bruna opende, hadden wij voor de medewerkers de koffie al klaar en in ruil daarvoor mochten wij tijdschriften lenen, als ze maar netjes retour gebracht werden. Van het een kwam het ander. Na al die jaren thuis en elders te hebben gewerkt, werd ik op een gegeven moment door Bruna gevraagd of ik daar kwam werken. Na een zaterdag meegedraaid te hebben was ik verkocht, omdat het werk heel leuk is en de sfeer op het station iets heeft. Er gebeurt altijd wat; daar zou ik wel een boekje over schrijven!

TREF Magazine lees ik altijd met plezier, ik kijk er elke maand naar uit. Het is een blad over de gewone man en vrouw, en het valt op tussen alle andere tijdschriften die er elke maand uitkomen. Het is heel mooi in elkaar gezet met diverse verhalen die prettig lezen. Misschien een leuk idee om af en toe medewerkers uit verschillende winkels te interviewen?

Dus medewerkers van TREF: ga zo door!

Door Bert Vaatstra
LEZERS van om de HOEK

Professor Jacques van Coehoorn *LOST OP!*

Probleem van welke aard dan ook? Mail Professor Jacques van Coehoorn. Als Menskundige bij uitstek zit hij boordevol wijze raad en goede adviezen.
Info@TREFmagazine.nl

Onlangs mailde een wanhopige Lieke mij. 'Professor Jacques', schreef ze, 'professor Jacques, ik ben zo vreselijk onzeker. Als de telefoon gaat, moet ik al blozen, als de deurbel klinkt, kruip ik het liefst achter de bank. Ik weet 's morgens niet wat ik aan moet, en ik moet alle moed verzamelen om alleen al naar de supermarkt te gaan. Daarom blijf ik steeds meer thuis, ik durf me niet meer onder de mensen te begeven. Ik ben eigenlijk niet meer van mijn bank af te krijgen. Professor Jacques, wat moet ik doen?'

Mijn beste Lieke.

Van mijn antwoord moet je vermoedelijk ook heel hard blozen, sterker nog: waarschijnlijk barst je in tranen uit. Maar goed, iemand moet het zeggen: **LIEKE, KOM ONMIDDELIJK VAN DIE BANK AF EN GA AAN DE SLAG!!!** Een betaalde baan, vrijwilligerswerk, het maakt niet uit, maar begeef je onder de mensen. Hoe moeilijk dat ook is. En hoe meer je het doet, hoe makkelijker het wordt en hoe zelfverzekerder je voelt. Ik zeg het wel vaker tegen mensen die mij om raad vragen: de dingen komen niet naar je toe. Je moet niet gaan zitten wachten op redding of op geluk of op een wending van het lot. Als je niet wilt berusten in de situatie zoals die is, moet je verantwoordelijkheid nemen voor je eigen leven. Hupsakee!

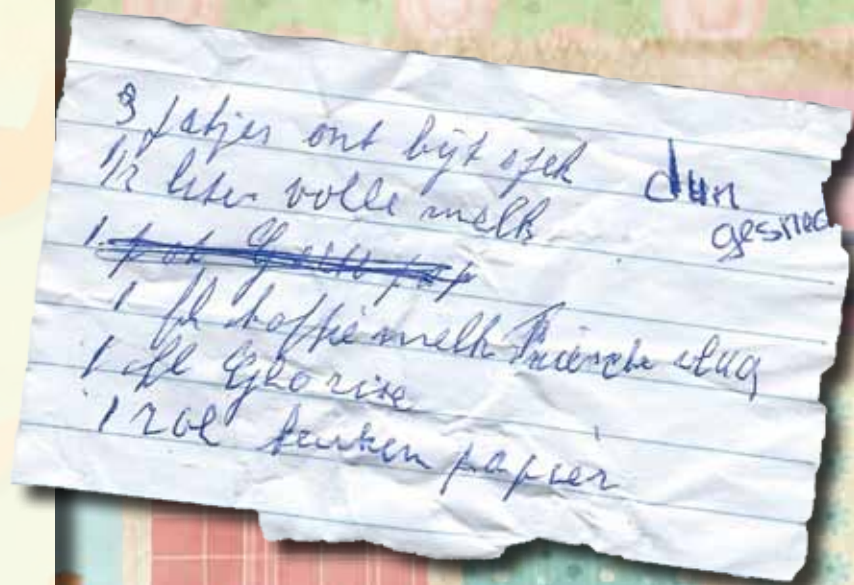
En weet je wat helpt, lieve Lieke? Koop iets leuks, iets vrolijks, iets kleurrijks om aan te trekken. Maak je mooi, dof jezelf op, laat je van je leukste kanten zien. Voel je bijzonder en

leef **LEEF LEEF!!!**

DUN gesneden

Het valt niet mee om een boodschappenbriefje te schrijven als je vingers stram zijn en je hand bibbert. Hulde aan de dame of heer die toch nog de moed en het geduld had om het merk koffiemelk helemaal uit te schrijven. (Als niet-koffiedrinker vraag ik me wel af dat nou echt noodzakelijk is. Zijn er zoveel verschillende soorten koffiemelk bij de supermarkt verkrijgbaar? Of zou ze haar man met dit briefje op pad sturen? Hopelijk neemt hij dan wel zijn leesbril mee. Laatst kreeg ik in de supermarkt een doos diepvriesijsjes onder mijn neus geschoven door een oudere dame die wilde weten of er ook suiker zat in de fruitijsjes die ze had uitgekozen, want ja ze mocht geen suiker vanwege diabetes en was haar leesbril vergeten, zodoende. Ik moest haar teleurstellen: fruitijsjes zitten bomvol suiker. Later maakte ik me nog zorgen over dit advies. Ik ben tenslotte geen dokter of diëtiste. Wat als die mevrouw straks appelflauwtjes krijgt omdat ze zo'n ijsje juist nodig heeft? Notitie aan mezelf: hulpvaardigheidsreflex wat vaker onderdrukken.)

Afijn, dit boodschappenbriefje richt zich duidelijk in hoofdzaak op het ontbijt. Gelukkig is de gortepap met besliste strepen doorgehaald. Mijn Brabantse schoonmoeder maakte één keer traditionele karnemelkse gortepap voor mij, en daar is het altijd bij gebleven. Ik treed hierbij wijselijk niet in details. Hopelijk zijn er dus bij de bakker lekkere broodjes gekocht voor het ontbijtspek, dat blijkbaar dun moet zijn gesneden. Heel Hollands vind ik dat, dun gesneden vleeswaren. Mijn zeer Noord-Hollandse moeder kwam ooit verbouwereerd terug van haar eerste tripje naar de keurslager in Maas-tricht. "Ik zei dat ik één ons achterham wilde en toen keek die slager alsof hij Keulen zag branden en sneed hij drie plakken af!" Mijn vader opende de verpakking, hield een lapje achterham tegen het licht en verzuchtte: 'Eindelijk eens geen beleg zo dun als krantenpapier.'

Maar goed, dun gesneden is minder erg als er drie pakjes voorhanden zijn. Dan doe je gewoon flink wat plakjes op je broodje. Met echte boter eronder, hmmm. Ontbijtspek is sowieso niet te versmaden. Onder een gebakken ei, over een kippetje in de oven, rondom witlof of een bosje sperziebonen. Het mooie is, nu iedereen hysterisch koolhydraten mijdt, is vet weer uit het verdomhoekje. Vet mag weer. Hoera, want als er iets eten lekker maakt, dan is het wel vet. Deze keer daarom een lekker vet recept, met spek. Eet smakelijk! Dan doen we de volgende keer weer iets vegetarisch.

Mathilde

GEHAKTBROOD met SPEK en CHAMPIGNONS

(4 personen)

Ingrediënten: 700 gram half om half gehakt, 1 ui, 150 gram champignons, 150 gram ontbijtspek, peper en zout, 2 el ketchup, paneermeel, 1 ei, klontje boter.

Bereiding: Zet de oven op 190 graden. Snij de champignons in plakjes en braad ze in de boter tot het water eruit is verdampst. Snipper de ui en meng met het gehakt, de champignons, het paneermeel en ei tot een stevig geheel. Breng goed op smaak met peper, zout en ketchup. Vorm het geheel tot een brood, bedek met het spek, leg in een beboterde ovenschaal en bak het gehaktbrood in de oven gaar in 50 tot 60 minuten. Regelmatig bedruipen met het braadvocht.

Weetje: Honderd gram ontbijtspek levert 404 kilocalorieën. Bijna veertig procent van een plakje ontbijtspek bestaat uit (dierlijk) vet. Geniet, maar met mate!

Bert Schoonhoven
Galeriehouder Amsterdam Outsider Art

AMSTERDAM
OUTSIDER
ART

GALLERY

WWW.AMSTERDAM-OUTSIDER-ART.NL

*zondag 6 september tot en met
zaterdag 26 september 2015*

Outsider
Comix Art

Expositie met Jeroen Jansen,
Niko Christiansen,
Robert Pennekamp,
Jasper Wieffering,
Herman vd Burgh,
Eva von Stockhausen,
Elmer Kouwenberg en
Strip Antiquariaat Lambiek.

Nieuwe Keizersgracht 1A
1018 DR Amsterdam

